

Per substituir el tinent d'alcalde ces-
sant Ramon Vives, ha estat nomenat
regidor Josep Pascual i Costa

Dijous, 12 de Desembre de 1929

MANRESA

Any I - Núm. 10

Dusseldorf, ciutat sense joia

Sota aquest títol W. Duesberg publica al diari parisenc «L'Oeuvre», un report sobre els misteriosos crims comesos a Dusseldorf i dels quals tant s'ha parlat en la premsa.

Farem una petita història—trista història—dels tràgics fets comesos per aquest fins ara intromissible criminal.

A principis de l'any 1928 una senyoreta fou trobada ensangonada en el districte d'Oberkassel i mentre era portada a l'hospital, morí. Abans de morir pogué donar alguns detalls del seu agressor. Però ara resulta que aquests informes no han estat trobats en els arxius de la policia. A aquesta primera agressió seguien d'altres que afortunadament no foren greus. I és pel febrer d'aquest any que l'activitat de l'assassí començà a desvetllar-se i a portar la inquietud i el terror a Dusseldorf. La segona víctima és una noia de 9 anys i als tres dies cau un pobre obrer sense feina. En el mes d'agost últim, correu pels carrers d'Ellen i ganivet en mà donava cops a tort i a dret. Hi hagueren tres ferits. Al cap de tres dies eren trobats dos nois morts i al dia següent una dona venia a augmentar la fatídica llista. Després vénen les morts d'altres dues dones i actualment la última víctima és una noieteta morta a cops de ganivet.

No cal dir que la policia no para ni un moment i són seguits els més petits indicis que semblen portar a una pista per atrapar aquest assassí que sembla un fantasma. Però fins ara tota la gent agafada—entre els quals es trobava el policia davall citat i un mestre d'escola—han hagut d'ésser alliberats.

I mentre tant, el malestar i la desconfiança es fan amos de l'esperit dels pobres habitants, els quals no troben pas consol en les paraules de la policia que diu que el criminal cometrà algun error que permetrà de capturar-lo, goja que tothom desitja que es compleixi abans que el misteriós agressor porti a terme la seva promesa que es presentarà ell mateix a la policia quan hagi causat 30 víctimes.

I ara deixem parlar Duesberg. «La bonica ciutat renana des d'on Herich Heine prengué el vol, està adquirint una trista celebritat. Millor que cap oficina de turisme l'assassí ha reïxit a atreure l'atenció del món sobre aquesta ciutat que junt amb Colònia és la més bella de Renania.

Generalment hom va a visitar una ciutat amb motiu d'una exposició, d'un esdeveniment esportiu, d'una cursa, etc. Aquí són dues les curses que es corren: la del vampir cap a altres víctimes i la del públic cap el vampir. Qui de aquests dos guanyarà? Es una lluita de tots contra un però aquest «Un» és invisible. I és precisament això el que aquest afer té de més espantós. L'assassí és aquí. Hom

el té a la vora. El seu rastre és tot puntejat de cadàvers. Hom el sent, té una veu com qualsevol altre mortal. Ell telefona i escriu als diaris i a la policia unes cartes en un estil gairebé comercial.

«Distingit senyor: Per la present em plau molt d'assabentar-vos que he mort Gertud Albermann.

Us prego d'anar a cercar el cadàver a Papendelle, i mentre espero el vostre pròxim article, resto ben atent al vostre gentil manjar».

Aquest és poc més o menys el text d'una carta que envià a un diari comunista. En conseqüència resulta que el criminal el tenim entre nosaltres. Què té d'estrany, doncs, que així que arribeu a Dusseldorf tothom us miri desconfiadament?

I això ja comença a l'estació. Cosa curiosa: un jove s'avança vers vos i se us ofereix a acompanyar-vos a l'indret dels crims, mitjançant una remuneració. I hom pensa si això es un nou sistema de guanyar-se la vida en aquesta ciutat, o si és un policia que només ha volgut sentir l'accent de la vostra parla. Jo he empleat un mati per a veure els llocs on han estat trobades les diferents víctimes.

Això és lluny de la vila, més enllà dels ravals, i tot recorrent els carrers de Dusseldorf, m'he donat compte que una obsessió s'ha apoderat d'aquesta gent. Tot són mirades de reüll i desconfiança; mares que des del dintel de la porta vigilen que els seus fills no vagin massa lluny. Prop de les bústies es poden veure els carters i els escombriaires com hi romancegen tot mirant fit a fit aquells que s'hi acosten, puix tothom sap que el criminal té la mania d'escriure als diaris. Els ancians que abans acostumaven a donar caramels als nens, ara fan com si no els vegessin. Una fornera m'ha explicat que una mare plorava i no deixava sortir per res del món el seu fill de casa seva, perquè havia vist com un senyor donava un caramel al seu fill.

Les dones són també objecte de la desconfiança per poc que tinguin un aire una mica masculinitzat. I això es deu al fet que hom sap que l'esventador ha hagut de posar-se vestits de dona. Adhuc hi ha qui pretén que realment és una dona i que el criminal és papissot. Però aquesta deducció es deu al fet que l'antic agent de policia Kock ho és. D'altra banda, cap de les dones que s'han escapat de les mans de l'assassí es recorda d'haver-li vist bé la cara. Quan ell els demanava d'acompanyar-les, era sempre de vespre i la llum incerta dels fanals de gas projectava una claror indecisa sobre la terrible cara del seu acompanyant.

La població de Dusseldorf demana que se la deslliuri d'aquesta pesombre que l'affligeix des de fa diverses setmanes, puix es perd la tranquil·litat i el gust del viure. I com digué Grock, el cèlebre clown,

CARNET

A Madrid hi ha un esperit liberal entre la gent de lletres, que de vegades—gairebé sempre—envegem per a les nostres latituds.

Això permet que *Heliófilo* ens doni aquelles delicioses *charlas al sol* des de les columnes del millor periòdic de la Península, que, indubtablement és el *Sol* de Madrid. A vegades en llegir-les, planyem els tristos redactors d'«*El Debate*» que tenen contincants de tanta categoria. La nostra compassió no semblarà pas gratuïta si es té en compte que aquest país es veu afligit per una veritable plaga de *Debates*, que s'hi mouen amb tota llibertat i es només el de Madrid el que serveix de riota al públic exempt de tantes preocupacions.

Cal procurar que desapareixi la misèria dels nostres carrers. La caritat ha de fer-la el municipi, mai el ciutadà. Aquell plaer angelical de fer caritat, tan ponderat per la premsa de dretes, enclou, si més no, el risc de degenerar en el morbós plaer d'humiliar el pròxim, fent-li sentir la seva inferioritat.

PROLIX

L'estrena de «El Fakir Bengapur»

Anit a Romea, tingué lloc l'estrena d'aquest espectacle americà que Josep M.ª Planes ha adaptat pel nostre teatre. L'obra va plaure al públic, especialment en el primer acte per la seva originalitat. L'acurada presentació i l'excel·lent treball d'actors i traductor.

Com avançament a l'estrena, En Planes feu a un redactor de «La Publicitat» aquestes manifestacions:

—Seria una llàstima que el públic anés a veure «El fakir Bengapur», amb la impressió de presenciar un melodrama al capdavant. «El fakir Bengapur» és un espectacle que participa d'elements tan diversos com són el music-hall, la comèdia, el guignol, la farsa i el melodrama. És impossible, doncs, classificar-lo en qualsevol dels gèneres acceptats. Aquesta producció no pretén emocionar, intrigar, a la manera del melodrama clàssic. Aspira només a entretenir d'una manera amable i divertida. «El fakir Bengapur» és una àgil cabriola que té per marc tota la sala del teatre. El públic es troba ficat dintre l'actuació i arrossegat pel ritme vibrant de l'espectacle. Si se'n permet la comparació, direm que «El fakir Bengapur» és, pel que fa al teatre, el mateix que el jazz pel que fa a la música en general.

Dusseldorf és la ciutat més trista d'Europa.

Avui aquesta ciutat ja no sap riure».

El cinema sonor

La nostra ciutat, és considerada pels repartidors cinematogràfics, com una de les principals poblacions en el mercat de pel·lícules. Així no és estrany l'interès que tenen a presentar-nos tota novetat que vagi apareixent en el camp cinematogràfic. Per això, doncs, parlem avui de la darrera innovació que ha assolit un bon èxit a Barcelona i que a la vegada el nostre públic ha tingut ocasió de presenciar, sota el nom de *Cinema Sonor*. per cert en dues pel·lícules de caràcter ben diferent l'una de l'altra.

**

Tot just entrat el film sonor o sincronitzat a les nostres excel·lents sales d'espectacles, ja ha estat discutidíssim aquest avenç cinematogràfic, amb parers de tota mena.

Nosaltres hem de fer constar, que aquesta modalitat d'espectacle, ha de portar-nos concepcions meravelloses.

Recordem que anys enrera, en l'avui desaparegut «Cinematógrafo Principal», que en aquells temps explotava l'Empresa Abadal, Serra i Soldevila, es varen presentar unes sessions de *Cine parlant Toyne*, que era solament l'exhibició de cintes d'escenes curtes acompanyades de música o cant. Llavors, la sincronització estava bastant estudiada, però li mancava el volum sonor i de poder donar l'extensió necessària als assumptes.

Avui, podem dir, que els avenços fets en els estudis alemanys, francesos i nord-americans, porten ara al món, una revolució cinematogràfica que sens dubte a no tardar triomfarà completament.

Tenint resolta la sincronització, gràcies al desenrotllament que ha pres la ràdio, de la qual poden utilitzar-se diferents aparells, com vàlvules simplificadores, altaveus, etc., seguirà endavant el *Cinema Sonor*, ja que tenim els mitjans necessaris per donar potència al so, a fi que la música, cants o

recitats, puguin sentir-se des de qualsevol lloc en els grans locals, així com també, podem desenrotllar amb tota propietat, les obres més cabdals, des del drama fins a la revista o l'òpera, sens haver de recórrer—de no ésser necessari—a intervals sempre molestos pel públic. El que preocupava a les empreses productores de films sonors, era el problema de les llengües, no obstant, creiem que a nostres cinemes no els mancarà material sincronitzat, davant el bon mercat comercial que les cintes en castellà poden tenir a Sud-Amèrica.

En alguns estudis, ja han començat l'edició o reedició de films sincronitzats en castellà. Ve a confirmar això, les noves rebudes, que la Universal, ha filmat en castellà, la revista de gran espectacle «Broadway»; que la Fox ha fet edicions de «El Mundo Circo», en espanyol, francès i italià; que la Metro Goldwyn, productora de «El Puente de San Luis», ha traduït a l'alemany i a l'espanyol, el pròleg i l'epilog d'aquesta bella pel·lícula novel·lesca, i que la Firts-Pictures, ha rodada la gran obra «Paris», sincronitzada en cinc idiomes, entre els quals hi ha el castellà. A Barcelona, s'han fet algunes pràctiques, si bé sense importància, a base de sincronitzacions de cançons catalanes, i a Madrid, ara s'està realitzant «El misterio de la Puerta del Sol», amb música del mestre Penella.

**

En projectar-se pel·lícules sincronitzades aquests dies a nostra ciutat, alguns espectadors, plens de la natural curiositat, s'han interessat per a saber com funciona l'aparell que dona veu a la imatge que passa per la pantalla.

En la pròxima edició procurarem satisfer aquesta curiositat amb explicacions tècniques acompanyades d'algun gràfic per a la seva millor claredat.

ENRIC D'AYMERICH
Operador cinematogràfic

Sessió de l'Ajuntament

En la sessió celebrada ahir per la Comissió Municipal permanent, sots la Presidència de l'Alcalde accidental Valentí Iglésias i amb assistència dels Tinents d'Alcalde, Cuitó, Ramonet i Martín, es prengueren els següents acords.

Aprobar l'acta de la sessió anterior.

Traslladar al Ple oficis del Govern Civil pels quals es comunica la cessantia del regidor Ramon Vives i el nomenament de suplent, i després de regidor directe a favor

de Josep Pascual Costa. La Permanent disposa declarar vacant la quinta Tinència d'Alcaldia, desempenyava el senyor Vives, fins que resolgui el Ple.

Aprobar per a pagar amb càrrec a l'actual pressupost, la relació de jornals del cos de bombers en el servei de retén de nit, i els comptes següents: Pere Carrió, Antoni Plans, Magatzems Jorba, Domènec Puig, Josep Molins, Casa Romaní, Enric Masana, Francesc Vives,

(Contiua a la pàgina 2)